

Geistlicher Baustein Nr. 17

"Wer Dank opfert, der ehrt Mich"

Albanische Übersetzung

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 17

"Ai që flijon falënderim, Më nderon Mua"

Psalmi 50,23:

„Ai që flijon falënderim, Më nderon Mua; dhe atij që e rregullon drejt rrugën e tij, do t’ia tregoj shpëtimin e Perëndisë!”

Vini re, Jezusi ishte i pajisur me gjithë fuqinë e Perëndisë, por kur Ai u përball me Satanin, nuk përdori asnjë nga fuqitë e Tij. Ai u mbështet vetëm në Fjalën. Ai tha:

„Është shkruar: Njeriu nuk jeton vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë.”

(Mat. 4,1–11)

Si mund të thuash atëherë se mund të qëndrosh në shtëpi dhe të jesh po aq i krishterë sa kur je në bashkësi? Kjo nuk shkon. Lexoje Fjalën! Fryma e Shenjtë ushqen përmes Fjalës. Bibla është ushqimi frymor i Perëndisë për bashkësinë e Tij. Dhe Fryma e Shenjtë është Ai që ta sjell dhe e vendos në zemrën tënde. Pastaj ti e ujit atë me falënderim. Dhe çdo premtim hyjnor do të sjellë saktësisht atë që Perëndia ka thënë se do të prodhonte. Kështu duhet të jetë. Është Fjala e Tij dhe është jetë. [1]

Kur shërbëtori i Abrahamit, Eliezeri, erdhi te Rebeka dhe e vuri atë të hipte mbi një deve, ishte e njëjta deve të cilës ajo i kishte dhënë ujë. Dhe mbi atë deve ajo udhëtoi për t’u takuar me dhëndrin e saj të padukshëm. Pikërisht ajo që ajo kishte ujitur, ishte ajo që e çoi te shtëpia dhe bashkëshorti i saj i ardhshëm

(Zanafilla 24,1).

Dhe kështu është edhe sot. Shikoni, pikërisht ajo që bashkësia ujit, është fara – fara e Fjalës; është pikërisht Fjala që bëhet e gjallë dhe na çon te Dhëndri ynë i padukshëm

(1. Pjetri 1,8–12).

Dhe shikoni sa e përsosur është kjo. Isaku kishte dalë nga shtëpia dhe ndodhej jashtë në fushë, larg shtëpisë, kur Rebeka e pa atë. Dhe bashkësia e takon Krishtin në ajër

(1. Thesalonikasve 4,13–17),

dhe pastaj Ai e çon atë përsëri në shtëpinë e Atit, ku banesat janë përgatitur

(Gjoni 14,1–3).

Edhe Isaku e mori Rebekën në këtë mënyrë. [2]

Isaku kishte dalë nga shtëpia e atit të tij dhe ishte jashtë në fushë, kur e pa Rebekën duke ardhur mbi deve. Dhe ajo e deshi atë me shikimin e parë, zbriti me shpejtësi nga deveja dhe vrapoi për t’i dalë përpara

(1. Pjetri 1,8–9).

Kjo është e vërtetë. Aty është vendi ku ne takohemi me Zotin.

Dhe pikërisht ajo deve, të cilit ajo i kishte dhënë ujë, e çoi atë te bashkëshorti i saj. Dhe pikërisht ajo fuqi, të cilën kisha e adhuron (Luka 1,37; 1 Kor. 1,18), të cilën bota e quan fanatizëm, do të jetë po ajo fuqi që do ta marrë kishën lart në ajër për t'u takuar me Zotin në ajër – Fryma e Shenjtë. [3]

Kur dikush dëshiron të mbjellë një pemë të vogël portokalli, vendos një farë të vogël në tokë; pastaj del një pemë e vogël. Dhe kur ajo rritet disa centimetra, mund të transplantohet jashtë. A e dini se çdo portokall që do ta këpusni ndonjëherë nga ajo pemë, në të vërtetë tashmë është brenda pemës? Sigurisht që po. Nëse nuk do të ishte kështu, nga do të vinin atëherë? Mendoni pak: në atë pemë të vogël portokalli ka qindra portokaj, qindra lule dhe gjethe. Nëse jo, nga do të vinin ato?

Tani, me këtë pemë është njësoj si me ty. Pasi e ke pranuar Krishtin në formën e vogël të foshnjës, ne jemi bashkë të mbjellë në Krishtin (Efes. 1,3-4). Tani, e vetmja gjë që duhet bërë me këtë pemë të vogël është t'i jepet ujë, dhe ajo fillon të pijë (Efes. 5,26). Dhe kur e ka pirë pjesën që i është caktuar, ajo duhet të pijë edhe më shumë se kaq. Ajo duhet të pijë aq shumë, derisa të fillojë të nxjerrë filiza. Pastaj vazhdon të pijë, derisa të nxjerrë gjethe. Pastaj vazhdon të pijë, derisa të sjellë lule. Pastaj vazhdon të pijë, derisa të sjellë portokaj. Gjatë gjithë kohës është: pije, pije, pije.

Dhe kur ne bëhemi shërbyes të rilindur të Perëndisë, fara e Perëndisë mbillet në zemrën tonë (1 Pjet. 1,23), atëherë ne thjesht vazhdojmë të pijmë dhe të pijmë dhe të nxjerrim fryt. Gjithçka që të nevojitet në këtë udhëtim tokësor është brenda teje (2 Pjet. 1,3-11), nëse ke marrë pagëzimin e Frymës së Shenjtë. Çdo shërim që do të të nevojitet ndonjëherë, çdo gëzim që do të të nevojitet, çdo fuqi që do të të nevojitet, gjithçka që të duhet është brenda teje, nëse ke Krishtin në ty (2 Kor. 4,7-10). Por e vetmja gjë që duhet të bësh, është të vazhdosh të pish dhe të pish (Gjoni 7,37-39).

Njerëzit nuk janë mjaftueshëm të etur. Bibla thotë: “Lum ata që kanë uri dhe etje për drejtësi” (Mat. 5,6). Nëse je i etur, mund të pish. Dhe sa më shumë që pi, aq më shumë mund të nxjerrësh fryt, aq më shumë hir ke, aq më shumë fuqi ke, aq më shumë besim ke, kur vazhdimisht pi nga Krishti, i cili është burimi i pashtershëm i jetës (Kol. 2,2-4).

Fjala e Perëndisë është një farë. Perëndia është në Fjalën e Tij. Shikojeni Atë, kur Ai e shpreh Fjalën e Tij, premtimet e Tij, atë që Ai ka thënë se do të bëjë.

Shikoni 120 njerëzit që i besuan Perëndisë në Fjalën e Tij, të cilët u ngjitën për ditën e Rrëshajëve dhe pritën atë urdhër:

“Qëndroni në qytetin e Jerusalemit, derisa të visheni me fuqi nga lart.”

Fjala e Perëndisë kishte depërtuar në zemrat e tyre dhe ata prisnin atje (Vep. 1,12–14).

Çfarë bënë ata? A u ulën thjesht përreth dhe thanë: “Eh, të shohim çfarë do të ndodhë?”

Jo, kështu nuk ujitet. Nëse thua: “Po, unë besoj në shërimin hyjnor. Sigurisht, është në Bibël”, ky nuk është rrugëtimi për t’u shëruar. Ti mund ta kesh farën, por ajo duhet të ujitet.

Bibla thotë: “Kur ishin në dhomën e sipërme, ata e lavdëronin, e falënderonin dhe e madhëronin Perëndinë.” Pse? Sepse e lavdëronin Atë, ngaqë e dinin se do të vinte, sepse kishin farën në zemrat e tyre – premtimin e Perëndisë (Luk. 24,48–53). [4]

Ndërsa ne rënkojmë (Rom. 8,23), të mbështjellë në këtë banesë përlulësie, kemi paradhënien e shpengimit tonë të përsosur e të plotë (Efes. 1,13–14), ashtu siç ishim në fillim, kur Perëndia e krijoi Adamin në kopshtin e Edenit. Ne kemi një shije paraprake të lavdisë hyjnore përmes pagëzimit me Frymën e Shenjtë, freskimit që vjen nga prania e Perëndisë, për të ujitur kishën që ajo të rritet në hir (2 Pjet. 3,18).

Dhe kur jemi të sëmurë, kemi shpengimin, bekimin, atributet e vdekjes së Krishtit. Shërimi hyjnor është një shenjë paraprake për ne, se një ditë kjo e vdekshme do të veshë pavdekësinë. Po, Amen! Oh, sa e lavdishme! Ai është këtu për ta bërë këtë. Lavdi! [5]

Nëse kjo mund të zërë vend në zemrën tuaj – ju në karrocë, ju në barrelë, ju me sëmundje zemre, kancer, në spital apo kudo që të jeni – nëse mund ta pranoni Fjalën e Perëndisë në zemrën tuaj (Rom. 10,8–10) dhe ta ujitni me lavdërim e falënderim, duke besuar se Perëndia jua jep, ajo do të rritet në një pemë, ashtu siç përfaqëson fara. Shërim, shpëtim, çfarëdo qoftë – kjo pemë do të lulëzojë.

Por ju duhet të pini. Duhet ta ujitni, t’i jepni ushqim dhe ta lini të rritet. Dhe sa më shumë t’i besoni Perëndisë... Nëse je në karrocë, në spital, dhe aq i paralizuar sa mund të lëvizësh vetëm një gisht, atëherë vazhdo ta lëvizësh atë një gisht për lavdinë e Perëndisë. Nesër do të lëvizësh dorën. Të nesërmen krahun. Dhe shumë shpejt do të fillosh të lëvizësh gjithnjë e më shumë, nëse vazhdon ta ujitësh, ta nxjerrësh në pah, të rritësh, të bëhesh më i madh e më i fortë.

Merr Fjalën e Perëndisë! Ajo është një farë. Po, me siguri është një farë.

Perëndia i dha Abrahamit një premtim, dhe Abrahami lejoi që kjo farë, ky premtim, të hynte në zemrën e tij dhe e ujiti vazhdimisht me lavdërim dhe falënderim ndaj Perëndisë për fëmijën, dhe priti 25 vjet. Por pema doli pikërisht ashtu, sepse ai e ujiti atë me besim (Rom. 4,16–21). [4]

Në Dhiatën e Re, çdo njeri që bëhet një i krishterë i rilindur, bëhet një prift për Perëndinë. Sepse ne jemi priftërinj dhe mbretër (Zbul. 1,5–6). Një prift është aty për të sjellë një flijim. Dhe ne i japim Perëndisë flijimin e buzëve tona, duke i dhënë lavdi Emrit të Tij. Ti thua: “Nuk ndihem tani ashtu.” Bëje gjithsesi! Ky është një flijim. Halleluja! Ti thua: “Jam shumë i lodhur.” Djalli do të ta fusë këtë në mendje derisa të të çojë në ferr. Kjo është e vërtetë. Ti je këtu për të sjellë një flijim frymor: frytin e buzëve tona, duke i dhënë lavdi Emrit të Tij, si priftërinj dhe mbretër për Perëndinë (Hebr. 13,14–16). Bibla thotë se Ai na ka bërë priftërinj dhe mbretër për Perëndinë. [6]

Ti thua: “Ah, unë do të shkoja në kishë dhe do ta lavdëroja Zotin, po të ndihesha ashtu.” Mirëpo, një prift është aty për të sjellë një flijim. Dhe ju, bashkësia, jeni kryepriftërinj të Perëndisë për të sjellë një flijim frymor; ky është fryti i buzëve tuaja, t’i jepni lavdi Perëndisë. Ti shkon dhe thua: “Po, nëse ndihem ashtu, do të shkoj dhe do t’i dëshmoj dikujt.” Por bëje gjithsesi! Nëse je kryeprift, vëlla, zemra jote digjet, pavarësisht nëse ndihesh apo jo. Shko dhe bëje gjithsesi, sepse duhet të sjellësh një flijim, diçka që është e vështirë për ty ta bësh. Shko dhe bëje gjithsesi! Ju jeni një priftëri frymore, një popull mbretëror, që i sjell Perëndisë lavdi, sepse Perëndia banon në këtë zemër (1 Pjet. 2,9–10), [7] dhe ne i shërbejmë Atij me psalme, me lutje dhe me falënderim. [8]

Trupat tanë rënkojnë dhe ne kemi një trashëgimi (Rom. 8,22–23). Dhe tani jemi fëmijë, trashëgimtarë të Mbretërisë (Rom. 8,15–17), mbretër dhe priftërinj për Perëndinë, dhe sjellim flijime frymore.

Çfarë bën një prift? Ai sjell flijime. Çfarë është një flijim frymor? Është ajo që bëjnë këta bij dhe bija, që janë mbretër dhe priftërinj, edhe pse ende nuk janë në zotërim të plotë; megjithatë ata japin flijime, i sjellin Perëndisë flijime frymore: frytin e buzëve tona, duke i dhënë Atij lavdi, frytin e buzëve tona.

Ti thua: “Nuk po ndihem tani që ta lavdëroj Atë.” Pikërisht kjo është koha për të sjellë flijimin. Lavdëroje Atë gjithsesi!

Mbretër dhe priftërinj, bij dhe bija, sjellin flijime frymore, frytin e buzëve tona, duke i dhënë lavdi Emrit të Tij. [5]

Po, priftërinj për Të, që sjellin lavdërim frymor nga buzë të shenjtëruara dhe që ia japin jetën tonë si një flijim të këndshëm Atij, duke e adhuruar Atë në Frymë dhe në të vërtetë (Gjoni 4,24).

Të sjellim ndërmjetësim dhe lutje për të tjerët (Rom. 8,26–27).

Priftërinj dhe mbretër për Perëndinë. Nuk është çudi që bota nuk identifikohet me ne dhe që jemi një popull i veçantë, i zellshëm për vepra të mira (1 Pjetri 2,9–10; Titi 2,11–14).

Ne jemi krijuar rishtas në Të, që të jemi fëmijë për Atin tonë. [9]